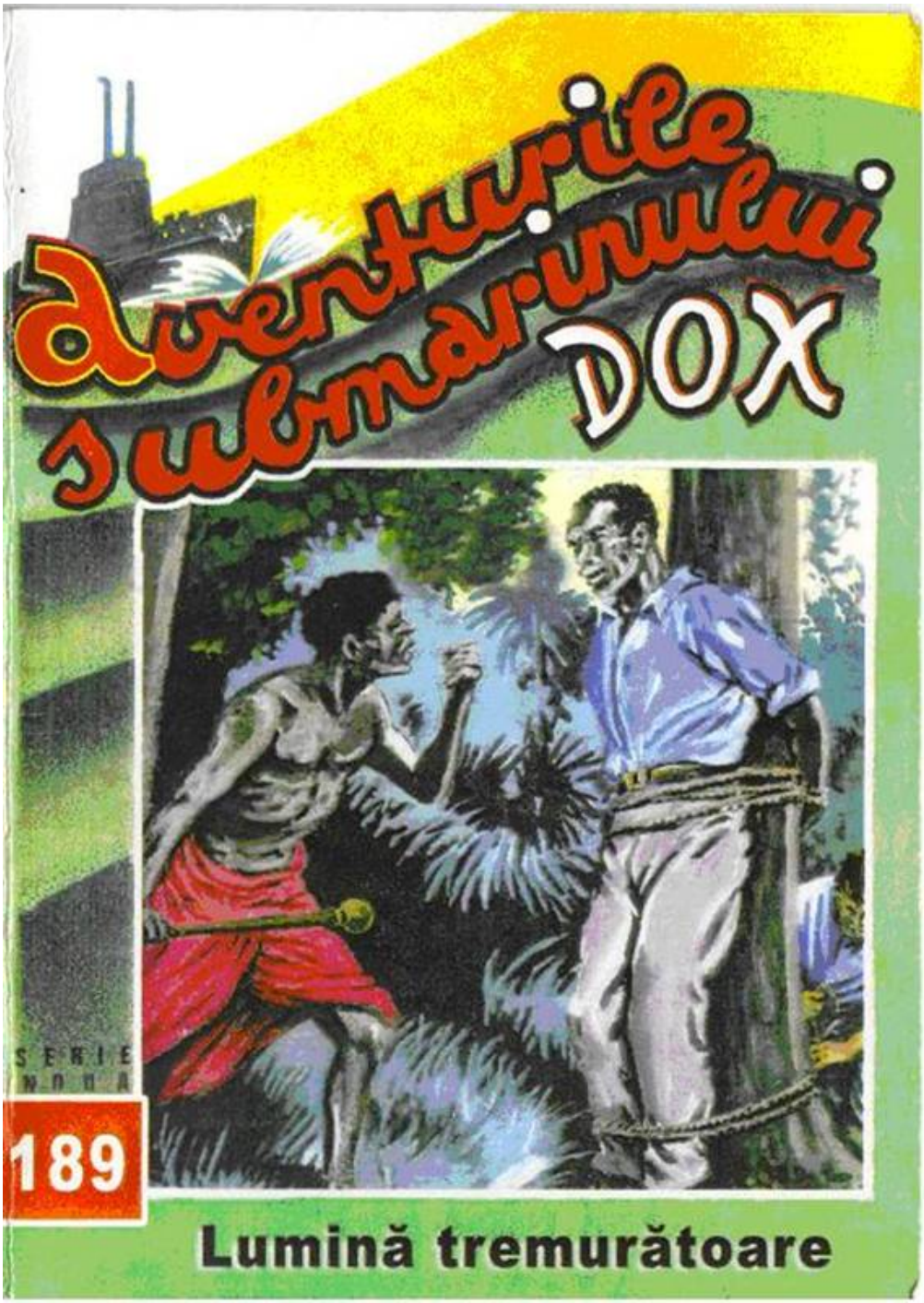
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
189
Lumină tremurătoare

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 189.

LUMINĂ TREMURĂTOARE.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O POVESTE CIUDATĂ.

«ÎN PORTUL WOKAM DIN INSULA ARU ne despărţirăm de profesorul Tramm, cu care am avut o interesantă aventură pe această insulă.

Datorită alimentării cu carburanţi ne puteam continua călătoria de-abia după amiază, aşa că Marian şi cu mine mai făcurăm o mică plimbare prin oraş, promiţând ca la ora mesei să fiîn din nou pe iaht. Ne găseam în drum spre India, care ne atrăgea cu sectele sale, iar mai târziu voiam să facem o escală în Africa ca să vedem patria lui Pongo.

Cum oraşul Wokam nu prea avea multe lucruri deosebite de văzut şi cum era încă devreme, ne-am hotărât să dejunăm la unul din multele localuri.

Acestea nu erau prea ispititoare, aşa că merserăm nehotărâţi mai departe, uitându-ne la firmele localurilor şi la reclama acestora.

Făcuserăm un mic arc de cerc prin oraş şi ne apropiam din nou de port. Ne cam pierise cheful de aceste căutări, când, ne sări în ochi o reclamă originală pe care scria în limba germană cuvintele:

„LA BALENA NEAGRA”. Sub aceste cuvinte, un artist nu prea talentat încercase să redea cât mai realist acea balenă neagră, dar fără informaţia de mai sus, Marian şi cu mine am fi considerat că este mai de grabă o ciupercă strivită.

Important era că aveam un local german în faţa noastră şi că putem spera că vom petrece o oră plăcută de discuţii, despre iubita noastră patrie, mai ales dacă patronul era la fel de binevoitor cu clientela să ca şi necunoscutul artist în efortul de a reda cât mai exact balena pe care a pictat-o. Marian mă trase zâmbind în localul acesta care la această oră era aproape gol.

În spatele tejghelei stătea un om gras care era probabil patronul localului. Îl măsurai cu privirea şi-l salutai în germană. El însă nu păru să-mi înţeleagă cuvintele, dar probabil că le dedusese sensul deoarece îmi răspunse foarte politicos în engleză. Abdomenul lui voluminos abia îi permitea să se încline.

Luarăm loc în apropierea unui client singuratec, lângă fereastră şi Marian comandă un mic dejun frugal. Sub impresia firmei de la intrare, a făcut-o tot în germană, dar hangiul nu părea să ne înţeleagă limba, motiv pentru care Marian repetă comanda în engleză.

Faţa i se lumină pe dată şi după zadarnica încercare de plecăciune datorită dimensiunilor sale se grăbi cât îi permitea corpolenţa să dea comanda la bucătărie.

Clientul singuratic ne aruncă o privire scurtă. Răspunse scurt la salutul nostru, apoi se cufundă în lectura ziarului său. După câteva minute, hangiul ne aduse băuturile comandate. Marian îl întreabă mirat:

— Nu sunteţi german, domnule patron?

— No, sir n-am fost niciodată, de ce aş fi tocmai neamţ? Răspunse el mirat.

— Dar aveţi o firmă în germană şi am crezut că vom întâlni aici un compatriot. De unde aveţi acea firmă?

— Ah, de aceea îmi vorbiţi într-o limbă străină, domnii mei zâmbi hangiul. Ştiţi, tabla de firmă aceasta mi-a plăcut atât de mult că am cumpărat-o la o licitaţie. Insula pictată pe ea îmi aminteşte de ţara mea, Anglia.

Confunda deci balena, nereuşită cu o insulă. Nu părea să ştie ce era scris deasupra, motiv pentru care Marian îl întreabă.

— Dar ce-i scris deasupra insulei dumneavoastră? N-am putut descifra cuvintele.

— Asta-i pe indiană, domnii mei, explică hangiul cu mândrie.

— Când am luat tabla mi s-a tradus ce-i scris acolo. Se cheamă „LA INSULA FERICITĂ”.

Marian şi cu mine ne zâmbirăm în linişte. Normal că nu l-am lămurit pe grăsan, ca să nu-i răpim motivul mândriei sale. De acea Marian îi spuse plin de seriozitate:

— Am crezut la început că este scris în germană, dar acum ne este clar. Aveţi o tablă de firmă foarte interesantă.

— Aveţi dreptate domnii mei, spuse hangiul din nou plin de mândrie, dar acum scuzaţi-mă, mâncarea dumneavoastră este gata şi-o aduc îndată. Cu aceste cuvinte dispăru de la masa noastră.

Marian a dat amuzant din cap. Şi vecinul singuratec de la masa vecină. Care auzise discuţia se uită la noi şi ni se adresă încet:

— Aveţi dreptate domnilor, că nu l-aţi privat pe grăsan de mândria lui se bucură de firma asta ca un băiat de un timbru rar. Lăsaţi-l să creadă, că balena este o insulă iar cuvintele sunt în indiană. Orice om trebuie să creadă într-un talisman. Aveţi dreptate domnul meu, de aceea nu-l lămuriţi pe hangiu.

— Ne este indiferent, dar am crezut că vom întâlni un compatriot, altfel am fi mers mai departe.

— Ah, domnii sunt germani? întrebă omul mirat, măsurându-ne atent.

Apoi se ridică, se înclină politicos şi se prezintă:

— Îmi permiteţi, numele meu este Cook, fost căpitan englez de vas.

Ne înclinarăm şi noi, Marian făcu prezentările. Când omul ne auzi numele noastre zâmbi bucuros şi răspunse:

— Chiar asta am vrut să ştiu, domni mei. Crezusem că v-am văzut undeva, probabil într-un ziar. Cum am auzit că sunteţi germani, m-am dumirit. N-am vrut să vă întreb direct de nume, de aceea m-am prezentat. Aşa arată deci cunoscuţii aventurieri Marian Farrow şi Robert Bertram. Permiteţi să iau loc la masa dumneavoastră? Aş discuta ceva cu dumneavoastră ce nu-mi dă pace de două luni.

Marian îl invită la masa noastră şi ne salutarăm din nou, prin strângere de mână. Tocmai apăru şi hangiul, care se bucură, văzându-şi clienţii împreună. Aşa era el scutit de a face conversaţie şi se retrase după tejghea.

Mâncarăm repede, după care Marian i se adresă englezului în germană.

— Ca om umblat prin lume, trebuie să cunoaşteţi limba noastră. Precis aveţi să ne spuneţi ceva deosebit, deci este mai bine ca să nu ne audă cei neavizaţi.

— Vă înţeleg domnule Farrow. Evident că vorbesc germana foarte bine, de când eram căpitanul unui vas englez de pasageri. Ştiţi, eu vreau să lămuresc o enigmă, numai acest gând îl am în cap şi sunt cu totul tulburat. Mereu trebuie să mă gândesc la această enigmatică lumină dansatoare.

— O lumină dansatoare, Mr. Cook? De fapt asta nu-i de loc ceva enigmatic. Povestiţi-ne vă rog, prin ce aţi trecut. Noi suntem liberi şi dacă povestea este interesantă pentru noi, mai putem sta câteva zile pe insulă.

— Treaba-i foarte interesantă, domnii mei, dar şi plină de taine. Întâmplarea n-am avut-o aici, pe insula Alu, ci pe Seran (Ceran). Dacă vă interesează într-adevăr acest lucru, pun condiţia să mă luaţi cu dumneavoastră. Şi eu sunt acum propriul meu stăpân, acum după ce am primit din America o moştenire drăguţă şi văd lumea pe propria mea cheltuială.

— Ne-am bucura, dacă ne-aţi însoţi Mr. Cook, răspunse Marian, dar acum povestiţi-ne, sunt sigur că va fi ceva pentru noi, dacă dumneavoastră, om instruit şi experimentat vă străduiţi de două luni să găsiţi o explicaţie, trebuie să fie ceva aici.

— Aşa-i domnii mei. Ascultaţi-mă vă rog, vă voi povesti totul cum a fost fără înfloriturimarinăreşti. După cum v-am spus cu două luni în urmă, făcând o călătorie în Marea Sudului, m-am oprit pe insula Seran. Aveam atunci un mic cuter, care după aceea întâmplare a dispărut fără urmă. Atunci am oprit în portul Tobo. Am întâlnit acolo doi domni care mi-au povestit lucruri curioase despre ce se petrece în interiorul insulei. Mi-a venit dorul să vizitez triburile sălbatice de acolo. Am fost avertizat că nu toate triburile sunt prietenoase cu albii, pe care îi privesc ca pe nişte intruşi, dar, sincer spus domnii mei, ca şi pe dumneavoastră m-a apucat dorul de a căuta o aventură. Cei doi domni mi-au întărit intenţia, descriindu-mi interiorul insulei ca fiind aşa de interesant încât m-am hotărât şi am început pregătirile pentru o mică expediţie. Unul din cei doi domni, Mr. Falk dorea să mă însoţească, dar am refuzat la început, apoi am acceptat. Mi-a propus să cutreier cu el pădurile insulei şi m-a convins că o trupă mai mare poate implica pericole mai multe. Doi călători singurateci sau doi vânători ar fi mai puţin bătători la ochi pentru sălbateci şi ar fi mai degrabă acceptaţi în satele lor, decât o expediţie mare. La început voiam să iau cu mine doi din matrozii mei pe care mă puteam baza, dar Mr. Falk m-a sfătuit să nu o fac, aşa că într-o zi am pornit doar cu el spre interiorul insulei. Mr. Falk părea să cunoască exact drumul. La început a mers totul bine. Vânam pe drum şi treaba îmi făcea mare plăcere. Triburi sălbatice nu întâlnirăm încă, ci doar aşezări de albi, care ne primeau mereu cu amabilitate. Dar mai târziu pădurea deveni din ce în ce mai deasă, după care se transformă într-o superbă junglă. Înaintarea nu mai era aşa de uşoară, ci trebuia să ne croim drum cu cuţitele noastre mari. Treaba începea să nu-mi mai placă şi-i propusei lui Mr. Falk adesea să ne întoarcem, dar el voia neapărat să mergem mai departe, spunând că o întoarcere acum ar fi caraghioasă şi, oricum, în curând vom da de aşezările sălbatecilor. M-am lăsat convins de el. După câteva zile am ajuns din nou la un mic luminiş, unde ne făcurăm tabără de noapte, veghind cu schimbul. Când mi-a venit rândul la a doua veghe, el nu mai m-a trezit aşa că am dormit până la ziuă. Când m-am trezit. Mr. Falk dispăruse, dar în apropiere dădui de o baltă de sânge şi nişte resturi din îmbrăcămintea sa. Am crezut că noaptea, pe când era de veghe, a fost atacat de un animal sălbatec şi ucis, altă explicaţie nu aveam. L-am căutat crezând că pot să-i dau o mână de ajutor, dar zadarnic. Eram singur în junglă, ne ştiind în ce direcţie să o iau. Înaintaserăm în direcţia nord vest şi

dacă voiam să mă întorc, trebuia să merg în direcţia sud est. Mi-am căutat în rucsac busola dar spre stupoarea mea, constatai că nu o mai am, poate am uitat-o în Tobo sau am pierdut-o pe drum. A început să-mi fie frică singur în junglă şi să nu ştii încotro să mergi, este foarte neplăcut. În final, ca marinar experimentat, m-am hotărât să mă orientez după soare. Aşa şi făcui convins că am direcţia bună. Căutându-l pe Mr. Falk, am părăsit luminişul şi nu l-am mai găsit, la întoarcere. De acolo aş fi avut un drum bun de reîntoarcere, căci ne făcusem drum prin desiş. Aşa însă m-am văzut silit să-mi croiesc un alt drum şi înaintam foarte anevoios. Spre seara primei zile ajunsei iarăşi la un luminiş destul de mare. Mi-am făcut bivuacul la treizeci de metri de marginea pădurii socotind că aşa voi fi mai în siguranţă decât în pădure, pentru că nu puteam veghea toată noaptea. De oboseală adormi îndată după cină. Putusem să dorm vreo trei ore când m-a trezit o lovitură. Sării în sus îngrozit şi mă uitai în jur, crezând că vreun animal sau vreun om este în apropiere. Dar mă înşelasem. Nu era nimic de văzut. Luna lumina intens iar în iarba înaltă a luminişului nu era nici un ascunziş. Mi-am scos pistolul dar după un timp l-am pus la loc, convins că m-am înşelat. Precis am visat. Dar eram atât de agitat, că nu mai puteam adormi şi observam în linişte luminişul. Deodată tresării. Am auzit din depărtare un sunet neobişnuit. Era ca şi aerul comprimat printr-un tub, cu un ton cântător. Nu ştiam de unde venea sunetul, doar direcţia o puteam stabili şi mă uitai deci atent în direcţia de unde venea sunetul. Luminişul avea cam două sute de metri diametru. Deodată, la marginea opusă a pădurii, apăru o flacără care se mişca dansând de ici colo. M-am gândit la o lumină tremurătoare, solul pădurii fiind în multe locuri mlăştinos. Dar asta, flacăra era mult prea mare, putea să aibe de doi metri înălţime. M-am uitat fascinat la această apariţie. Se mişca direct de-a lungul marginii pădurii, dar se întorcea mereu înapoi la un loc anume. În final m-am enervat şi am vrut să văd ce-i cu acea apariţie fantomatică. Hotărâsem să mă îndrept încet spre ea. Am vrut să-mi iau arma care a fost lângă mine, locul ei însă era gol. Uitându-mă mai atent am observat că şi rucsacul mi-a dispărut. Am sărit în sus şi scoasei iar pistolul din toc. Precis aş fi observat vreun om, dar oricât m-am forţat, n-am descoperit nimic. Cotrobăind iarba înaltă, am descoperit urme de târâre, ca şi cum cineva ar fi tras rucsacul meu, dar după vreo cinci metri, urmele dispărură. Alergai spre pădure, sperând să dau acolo peste cineva. Mă gândeam la sălbatecii care poate mă văzuseră aici

şi voiseră să mă jefuiască. Dar şi la marginea pădurii era totul liniştit şi nu mai îndrăznii să intru mai adânc noaptea. M-am întors şi-mi căutai lucrurile lipsă. Degeaba. Ce-mi rămânea de făcut în sălbăticia fără rucsac şi armă? Mai aveam un pistol ce-i drept de calibru mare. Dar puteam să vânez cu el? Mai aveam chibrituri în buzunar şi puteam face foc, dar unde puteam găsi aici în pădure un izvor sau un pârău? În rucsac am avut ceai rece pentru două zile. Acum perspectivele mele erau foarte triste. Trebuia să aştept dimineaţa şi să caut iarăşi urme. Flacăra ciudată dansa mai departe la marginea pădurii. Furios alergai într-acolo. Când ajunsei la mijlocul luminişului, flacăra dispăru. M-am oprit şi mă uitai ca hipnotizat într-acolo. Flacăra nu mai apărea şi nu avea rost să merg mai departe, la marginea pădurii şi să verifie locul. Vroiam să mă întorc, nelămurit cum eram, când speriat mă opri. Pe latura opusă, înapoia bivuacului meu, dansa din nou flacăra. Cum a ajuns acolo? Existau fantome în luminişul acesta? În final mă adunai şi mă dusei înapoi, fără să scap flacăra din priviri. Mă apropiai încet dar deodată dispăru. Dacă a fugit în pădure sau s-a stins n-aş putea spune. Era un mister pentru mine ce nu-l puteam înţelege. La somn nu mă puteam gândi. Cum rucsacul îmi dispăruse şi odată cu el şi binoclul, observarea mai departe trebuia să o fac numai bizuindu-mă pe ochii mei. Flacăra a mai apărut de două ori în noapte, acolo unde am văzut-o prima oară. Înainte de a se face dimineaţă dispăru. După ce s-a luminat am cercetat luminişul în amănunţime fără să găsesc vreo explicaţie pentru straniile întâmplări. Nu putui decât să pornesc la drum ca să pot ajunge la litoral. Mi-au trebuit cinci zile ca să ajung ia prima aşezare de albi. Oamenii de acolo nu mi-au crezut istorisirea, spunând că precis avusesem vedenii. Prin ce am trecut străbătând jungla nu mă întrebaţi că nu vă pot descrie. Vă puteţi închipui doar domnii mei. De două ori am înnoptat în copaci, jos îmi era prea frică. Auzisem atunci de fiecare data noaptea sub mine, furişări, precis de animale sălbatice. Ziua reuşeam cu greu să vânez ceva dar apa se găsea foarte rar încât mă temeam să nu mor de sete. M-am bucurat doar când m-am întors la Tobo. Acolo mă aştepta o altă surpriză. Cuterul meu plecase fără ca primul meu cârmaci să-mi fi lăsat vorbă. Am aflat doar că s-ar fi îndreptat spre insula Alu şi am venit încoace. A fost într-adevăr aici, dar, spre stupoarea mea am aflat că şi stăpânul cuterului era la bord. Doar eu sunt acela! Înţelegeţi domnilor? De două luni stau aici şi aştept întoarcerea vasului meu pentru că nu ştiu încotro a luat-o. Mai aveam câteva sute de lire bani gheaţă,

altfel n-aş fi rezistat. Actele mele, cecurile şi scrisoarea de credit erau din păcate în rucsac, căci nu voiam să las acte atât de importante pe vas. De două luni îmi sparg creierii cu această lumină tremurătoare, citesc fiecare ziar la care pot ajunge, sperând să găsesc ceva. Prin serviciul portuar am dat dispoziţie ca vasul meu să fie oprit oriunde va fi văzut, dar până acum nu l-a mai observat nimeni. Ce ziceţi de aceasta domnilor?

Căpitanul Cook se uită întrebător la noi. Marian nu-l întrerupse până la terminarea povestirii, dar acum răspunse zâmbind:

— Şi azi mai credeţi că Mr. Falk este mort, domnule Cook?

— De ce n-aş crede domnule? I-am văzut doar hainele rupte şi însângerate pe care le purtase noaptea.

— Şi bagajele sale unde au rămas, fiara sălbatecă nu le-a mâncat şi pe acestea domnule Cook?

Căpitanul îl fixă cu privirea pe Marian. Apoi exclamă mirai:

— La naiba domnule Farrow, vă gândiţi la toate! În agitaţia mea nu am observat că şi rucsacul lui Mr. Falk lipseşte. Dar poate că a fost furat aşa ca să al meu.

— Atunci şi rucsacul dumneavoastră ar fi fost furat pe când dormeaţi, nu ar fi fost nevoie să fiţi treziţi cu o lovitură, Mr. Cook. Nu, după părerea mea aici este e treabă foarte murdară. Cel mai bine ar fi ca încă astăzi să plecăm la Tobo şi să ne interesăm de Mr. Falk.

Puteţi trimite o telegramă ca să blocaţi contul dumneavoastră bancar.

— Ah, credeţi cumva că Mr. Falk…?

— Mai mult ca sigur. Mr. Falk nu este mort şi a aranjat toată comedia ca să vă păcălească. Poate a contat pe faptul că sălbatecii nu va vor mai da drumul. Deoarece eraţi mereu vigilent atât ziua cât şi noaptea, iar noaptea vă urcaţi în copaci, nu aţi fost descoperit şi aţi scăpat de sălbateci.

Numai flacăra aceea misterioasă îmi este de neînţeles şi am mare dorinţă să merg cu dumneavoastră acolo, să mă conving personal. Neapărat să dispuneţi telegrafie blocarea contului dumneavoastră. Poate că acum este prea târziu dar oricum încerca. Ca adresă indicaţi Tobo, acolo vom şti dacă presupunerile mele sunt sau nu întemeiate.

Când sunteţi gata de drum Mr. Cook? Acum este ora prânzului. Vă pot aştepta două ore pe iahtul meu? Vom putea pleca imediat şi pe drum vom putea discuta iarăşi totul.

— Voi fi punctual, domnii mei, pregătirile mele de drum nu durează nici măcar atâta. Înainte de toate mii de mulţumiri că vă ocupaţi de cazul meu. Vedeţi doar, că în multe probleme îmi lipseşte experienţa.

— În ordine Mr. Cook, veniţi punctual ca să nu pierdem nici o secundă. În primul rând nu uitaţi telegrama.

Mr. Cook plăti şi părăsi localul. Şi noi plătirăm consumaţia şi părăsirăm localul „LA INSULA FERICITĂ”.

II.
O DEZAMĂGIRE MARE ŞI O BUCURIE MICA.

MR. COOK A FOST PUNCTUAL. Am ridicat ancora şi-am pornit spre Seran.

Discutaserăm cu Marian despre păţania lui Mr. Cook. El era de părere că acest Mr. Falk juca un rol foarte dubios în toată povestea asta, necrezând de loc că este mort. Curios era şi faptul cum dispăruse fără urmă cuterul căpitanului. Singura explicaţie era că Mr. Falk s-a dat drept căpitanul Cook, având în rucsac toate hârtiile lui. Mai rămânea de clarificat, cum a procedat cu echipajul, care a refuzat să pornească cu el la drum.

Oricum problema merita a fi cercetată de noi. Ne interesa mai ales acea flacără misterioasă de doi metri înălţime.

La Tobo voiam să pătrundem în interiorul insulei şi să găsim flacăra. Atunci precis am reuşit să dezlegăm misterul.

Mr. Cook ne spuse că trimisese depeşele şi că aşteaptă informaţii la Tobo. Aveam de parcurs aproximativ trei sute cinzeci de kilometric şi speram să ajungem dimineaţa următoare la destinaţie.

Rediscutarăm problema cu Mr. Cook, nu mai aflarăm nimic interesant.

Curios era doar că vasul său nu mai fusese văzut, cu toate că porturile fuseseră înştiinţate în acest sens.

Dimineaţa următoare am ajuns la Tobo. Mr. Cook se duse cu noi la serviciul portuar, după informaţii. Tocmai sosise o telegramă pentru el. După ce o citi în grabă, deveni palid şi o întinse fără cuvinte lui Marian. O citii şi eu cu el împreună. Telegrama era din Londra şi-l înştiinţa pe Mr. Cook că banii săi fuseseră ridicaţi de la şi că banca Angliei, în consecinţă, nu-i mai poate elibera altă scrisoare de credit.

Marian dădu din cap, nearătându-se surprins. Îl consolă pe Mr. Cook, spunând că totuşi ar putea fi prinşi escrocii şi s-ar putea recupera o parte din sumă. Apoi l-a rugat să-i ducă la localul unde-l cunoscuse pe Mr. Falk.

— Cum se numea celălalt domn care era cu Mr. Falk? îl întrebă Marian pe drum.

— Numele l-am uitat în curând, domnule Farrow, recunoscu el, cred însă că suna ca şi Worth sau aşa ceva. Nici n-am avut de-a face cu el, Mr. Falk m-a acaparat de tot.

— Uitaţi-vă atent în local, dacă-l vedeţi, s-ar putea să mai fie în oraş. El ar putea eventual să ne dea relaţii despre cunoştinţa lui.

— Chiar la asta mă gândeam, domnule Farrow, răspunse Mr. Cook, acum şi eu am sentimentul că sunt victima unei escrocherii mari. Nu ar fi mai bine să las toată treaba pe seama poliţiei?

— Asta o puteţi face şi mai târziu, Mr. Cook. Dar nu veţi obţine nimic, deoarece vă lipsesc dovezile. Pe simple presupuneri poliţia nu dă nimic.

Ajunserăm la local şi Marian se şi prezentă la patron. Acesta era un domn energic şi bine făcut care ne primi în biroul său şi ne întrebă despre scopul vizitei.

— Cunoaşteţi un domn numit Falk, care a locuit la dumneavoastră în urmă cu două luni? Întrebă Marian.

— Mr. Falk? Da, domnule, îmi amintesc. Nu este domnul care a pierit în junglă. Ah, aici este doar şi căpitanul Cook, care l-a însoţit în junglă, el ar putea să vă dea informaţii mai exacte despre acel domn.

— Din păcate nu, de aceea am venit la dumneavoastră, răspunse Marian. Ne aţi putea spune ceva despre reputaţia şi afacerile lui Mr. Falk?

Patronul ridică din umeri cu părere de rău.

— Îmi pare sincer rău dar eu nu vorbesc niciodată despre clienţii mei, chiar dacă sunt morţi, e un principiu de a-l meu.

— Este lăudabil, domnule, dar în cazul acesta puteţi face o excepţie. Este vorba de o crimă şi dacă ne adresăm poliţiei va trebui să declaraţi tot ce ştiţi. De aceea, vă rog confidenţial să ne daţi câteva lămuriri.

— Cu poliţia nu vreau să am de lucru, domnule, răspunse patronul, de aceea vreau să fac o excepţie, dacă-mi descrieţi cazul. Mr. Falk n-avea o reputaţie buna, eu îl consideram escroc, dar nu puteam dovedi nimic, căci plătea punctual. Nici nu i-am interzis localul meu. A mai fost implicat se pare în anumite afaceri necurate. Ar trebui văzut ce făcea în Tobo de exemplu, când a dispărut fiica de opt ani a comisarului Watton. O femeia a declarat, de mai multe ori, la poliţie, că a văzut după amiază copilul în parc, unde se juca cu alţi copii în compania unui ins. După descriere putea fi numai Mr. Falk, dar el avea un alibi solid, că ar fi fost tocmai atunci cu prietenul său Weliworth.

— Weliworth ah, e bine că amintiţi de acest nume, ce reputaţie are individul ăsta?

Patronul râse cu înţeles, apoi răspunse:

— Weliworth îi seamănă lui Falk întru totul. Sincer să fiu eu nu cred în moartea lui şi m-am mirat. Mr. Cook, că a-ţi decis să mergeţi cu el în interiorul insulei. M-am mirat doar

că la două ore după plecarea dumneavoastră şi Weliworth a părăsit hotelul, zicând că pe durată lungă. Încă nu s-a întors.

— La asta m-am şi gândit spuse Marian, ca pentru sine, întrebă apoi mai departe.

— De atunci nu i-aţi mai văzut nici pe Mr. Falk nici pe Mr. Weliworth?

— Să fiu sincer cred că cu două luni în urmă l-am văzut pe Mr. Weliworth în port, pot însă să mă şi înşel. Era însă figura şi mersul său. S-a urcat pe un cuter ancorat.

— Ei, ajunge, vă mulţumesc domnule pentru informaţii. Dacă mai apare, nesperat, vreunul din domni, vă rugăm anunţaţi-ne. Iahtul nostru se află ancorat în port.

Patronul ne-a promis că aşa va face, dacă-i va vedea. Dezamăgit şi blestemându-se, Mr. Cook părăsi înaintea noastră localul. Îmi părea rău de el. Îşi pierduse dintr-un foc toată averea şi trebuia să înceapă probabil totul de la început.

L-am urmat încet, vorbind între noi. Tresărirăm, când văzurăm un matroz alergând spre Mr. Cook şi salutându-l entuziasmat. Şi căpitanul părea vizibil mirat şi bucuros.

— Johnson, de un de vii, unde este cuterul meu? întrebă el mirat.

— Mr. Cook noi toţi am crezut că sunteţi mort. Vestea ne-a adus-o un domn, cu care aţi plecat în interiorul insulei. Ne-a arătat o hârtie scrisă de dumneavoastră. Vă cunosc doar semnătura şi am crezut totul. Sunteţi OK, domnule căpitan?

— La dracu, n-am fost de loc bolnav şi nici n-am murit ce-i cu prostia asta? Vreau să ştiu unde-i cuterul. Mr. Cook era aşa de afectat, încât Marian interveni şi-i trase pe amândoi de-o parte.

— Veniţi cu noi pe iaht vom discuta totul, aici suntem prea vizibili. S-ar putea să ne spioneze cineva. Pe iaht, cârmaciul dumneavoastră vă va da raportul în linişte.

Mr. Cook se linişti repede. Îşi da seama că Marian avea dreptate. Şi el era curios să afle cum reuşiseră escrocii să pună mâna pe vasul lui.

În câteva minute eram deja pe punte. Pongo care ne urmărea pe neobservate de când părăsisem vasul, ne trase de o parte şi ne spuse că a văzut un om, ce părea foarte curios de noi şi ne urmărise. Individul ne aşteptase în faţa biroului portuar, ne urmărise până la local şi dispăruse doar când îl întâlnirăm pe cârmaciul lui Cook.

— Urmăreşte cu atenţie portul, Pongo! spuse Marian. Poate că-l mai descoperi odată. Atunci cheamă-ne. Cred că avem de a face cu un spion pus să-l observe pe Mr. Cook.

— Ştie urmăreşte singur port, Masser. Pongo ştie aici spion. Pongo aproape prins la el.

Spunând acestea se duse la balustradă şi se rezemă ca unul care se plictiseşte, uitându-se dezinteresat în jur. Ştiam însă că nu-i scapă nimic şi merserăm la cabinele noastre din spate, unde se dusese Mr. Cook să-l interogheze pe angajatul său.

— Auziţi domnilor ce obrăznicie, că nu am cuvinte. Johnson mai spune odată totul!

— Ei, treaba a fost aşa domnii mei: cunoscutul însoţitor a lui Mr. Cook a venit la noi spunând că căpitanul era pe moarte şi probabil deja mort. Adusese o scrisoare cu iscălitura căpitanului meu. Era scris că eram concediaţi şi trebuia să înmânăm cuterul domnului Weliworth, care ne putea păstra, dacă noi eram de acord. Toată treaba nu-mi plăcea de loc, atunci am demisionat şi mi-am cerut banii. Ceilalţi au rămas căci aici nu prea găseşti de lucru. I-am avertizat însă ca pe drum să fie foarte atenţi. Înaintea plecării vasului i-am văzut pe Mr. Weliworth, care îmi spuse că Mr. Cook e mort şi îngropat în junglă, ca şi amicul său Mr. Falk. L-am întrebat de unde ştie şi mi-a spus că de la un fermier, care i-ar fi găsit morţi şi iar fi îngropat.

Cum nu mă pricep la treburi de moştenire, nu puteam întreprinde nimic contra lui Weliworth, mai ales că peste două ore vasul pleca din port. De camarazii mei şi de vas nu mai ştiu nimic.

— Ce aţi făcut în cele două luni petrecute la Tobo? întrebă Marian.

— Am trăit din banii mei şi din munci de ocazie. Aş fi putut să mă angajez pe alt vas, dar ceva mă reţinea, nu ştiu nici eu ce. Credeam că cuterul se va întoarce, de ce-l aşteptam nu ştiu nici eu.

— În tot cazul, suntem cu un pas înainte, spuse Marian, după o vreme. Ştim că aţi fost înşelat Mr. Cook şi vom încerca să-i prindem pe cei doi escroci. Nu ştim unde sunt, dar au ceva de gând cu vasul. Banii dumneavoastră i-au ridicat prin semnături false, având la ei toate actele dumneavoastră. Mă mir doar că nu avem nici o veste despre vas, probabil că este ascuns undeva.

— Am o idee, Marian – spusei eu – poate că cei doi sunt în legătură cu un trib sălbatic şi stau acolo, până ce treaba va fi uitată. Precis că vasul stă acum în vreun golf, de unde escrocii pot uşor ajunge la tribul sălbatic. Cel mai bine ar fi să intrăm în junglă şi să căutăm tribul. Mă gândesc şi la fiica dispărută a comisarului Watton. Precis că şi aici ea este mâna

lui Falk, pentru care amicul său Weliworth a susţinut la poliţie un alibi mincinos.

Marian nu-mi răspunse imediat. După ce o vreme meditase în linişte, ridică privirea şi spuse:

— Da, Robert, poţi avea dreptate. Cei doi escroci au aflat de la sălbateci că Mr. Cook a scăpat şi bănuiesc că se va întoarce aici. De asta şi-au lăsat un spion în urmă, ca să-l observe dacă apare. Probabil că l-a filat pe cârmaciul Johnson.

— Atunci să plecăm imediat şi să-i căutăm pe indivizi, exclamă Mr. Cook. Dacă se află la sălbateci, atunci nu vor fi cheltuit prea mult din banii mei. Cred că ideea domnului Bertram este corectă.

— Şi eu cred, Mr. Cook, răspunse Marian, dar trebuie chibzuit ce-i de făcut. În orice caz trebuie să rămână cineva aici în Tobo, care să fie informat la timp, de tot ce se va întâmpla. Acesta va fi bunul nostru căpitan Hoffman, care dacă nu ne vom întoarce la timpul stabilit va preda o scrisoare comisarului de poliţie Watton. Acesta va echipa rapid o expediţie, dacă îi explicăm că este vorba de fiica lui. Să pornim deci, dumneavoastră Mr. Cook, tu Robert, Pongo şi cu mine să căutăm tribul acesta. Ne veţi putea conduce, nu?

— Precis Mr. Farrow, dacă am o busolă. Mi-am memorat atunci foarte bine direcţia. Mi-am mai făcut şi nişte notaţii şi slavă domnului, mai am carneţelul.

— Ei, atunci vom putea pleca deci mâine dimineaţă devreme, declară Marian.

Între timp voi redacta scrisoarea către comisarul Watton. Pregătirile noastre nu vor dura, avem tot ce ne trebuie la bord şi Pongo se pricepe să ne aranjeze rucsacurile cum se cuvine.

— N-am putea porni la noapte, întrebai eu. Mă gândesc la spionul văzut de Pongo. Ăsta nu va sta noaptea de veghe.

— Corect, Robert. Bun, vom pleca pe la miezul nopţii, Hoffman ne va duce de-a lungul coastei şi ne va debarca la un loc izolat unde nu ne va vedea nimeni.

Am fost cu toţii de acord. Hoffman se putea întoarce la Tobo şi să ne aştepte acolo. Ne-am gândit la o expediţie de vreo patrusprezece zile.

Urma ca, abia dacă aceste zile ar trece, căpitanul Hoffman să predea comisarului Hoffman scrisoarea.

Când micul nostru Goliath auzi că iarăşi urma să intrăm în interiorul ţării insistă atâta, încât Marian încuviinţă în final să-i permită să vină cu noi.

Pe insula Alu avusese o comportare foarte bună, aşa că nu aveam de ce ne teme. Şi în plus, faptele lui bune se răsplătesc. Şi Pongo care era rezemat de balustradă urmărind oamenii din port se bucură la vestea că Goliath va participa la expediţie.

Cei doi avură pe dată o discuţie nostimă:

— Goliath vine prinde sălbatec rău spuse el. Pongo nu trebuie frică, Goliath mereu aproape şi omoară sălbatec când vrea să mănânce la Pongo.

— Asta foarte bun, Pongo bucuros că Goliath apără la ei. Pongo frică să nu mănânce la el.

— Puh, Goliath nu teme la animal mare. Goliath omoară elefant cu puşca mare.

— Goliath atenţie să nu omorât greşeală la Pongo, prieteni buni la Goliath, Goliath asta ştii.

— Da Goliath ştii şi nu puşcat mort pe Pongo bun. Pongo numai aproape stăm la Goliath.

Discuţia a mai durat o vreme. De admirat răbdarea lui Pongo. Goliath care-i ajungea lui Pongo până la piept era un lăudăros, dar ne dovedise că ştia să fie neînfricat, dacă situaţia o impunea. Nu ştiam că tocmai pe Pongo avea să îl elibereze, în cele din urmă.

Spionul nu mai apăru, dar eram convinşi că continua să ne observe. Nu mai părăsirăm vasul, ca şi cum nu ne mai interesa nimic în Tobo. Individul ştia însă că Mr. Cook era la bord şi urma să se mire văzând că la miezul nopţii părăsim portul.

De oarece pe drum urma să vânăm, ne luarăm armele cu noi. Doar Pongo şi Goliath renunţară la ele.

Când se întunecă Pongo care observase portul, coborî pe ţărm. Se întoarse peste două ore şi spuse zâmbind că omul nostru stătea la geamul unui local marinăresc şi nu ne slăbea din ochi. Dacă am pleca brusc, n-ar şti să ne urmărească aşa de repede şi am dispare mai înainte ca el să poată lua o decizie.

Înainte de miezul nopţii, căpitanul Hoffman ordonă să se ridice prudent ancora şi să se pornească motoarele. Ca o umbră, iahtul părăsi portul. Noi stăteam la pupă şi urmăream prin binocluri localul din care ne observa spionul. Când acesta a văzut că noi pornim a ieşit în fugă afară şi s-a repezit pe chei. De acolo ne urmări o vreme cu un binoclu de noapte. Apoi dispăru din câmpul nostru de vedere.

— De ăsta am scăpat spuse Marian, lăsând jos binoclul, de urmărit nu ne mai poate urmări, căci Hoffman va porni imediat compresoarele.

III.
PRIN PĂDURILE DIN SERAN.

DEOARECE COASTELE SRANULUI sunt foarte stâncoase, căpitanul Hoffman a trebuit să fie atent, când, după un drum de zece kilometri spre vest ne-am apropiat de coastă. Mai erau cinci sute de metri până la ţărm când el opri prudent motoarele şi lăsă barca mică de salvare la apă, cu care Johnson urma să ne ducă pe uscat. Cârmaciul lui Mr. Cook rămăsese la bordul iahtului.

Totul decurse bine. La despărţirea de căpitanul Hoffman şi de echipaj, Marian îi reaminti primului să acţioneze conform înţelegerii. La scurt timp după aceea eram la ţărm şi-l priveam pe Johnson care se îndepărta cu barca şi care foarte bucuros ar fi luat parte la expediţie.

Ţărmul era împădurit, totuşi nu era o junglă de nepătruns. La circa un kilometru de ţărm începea un lanţ muntos, nu prea înalt. El era despădurit, aşa că nu trebuia să facem ascensiuni grele. Până dimineaţa voiam să parcurgem un drum bun aşa că înaintam repede. Aici ne ajută mult munca lui Pongo care, cu cuţitul său tăios tăia crengile din faţă şi a lui Goliath care le arunca deoparte. Din motive de prudenţă mergeam în linişte.

Dimineaţa ajunseserăm la un luminiş, unde, hotărârăm să poposim câteva ore.

Deoarece eram încă foarte departe de zona triburilor sălbatice ne aprinserăm liniştiţi un foc. Nici un pericol nu ne pândea, mai ales că era ziuă. Totuşi în timpul odihnei de după postarăm cu schimbul câte un paznic.

Goliath era foarte mândru, când îi veni rândul şi-i spuse lui Pongo, pe care tocmai îl schimbă din post:

— Pongo poate doarme nu cu frică. Goliath paza ca şi mama la Pongo! Eram pe jumătate adormit când auzi aceste vorbe şi zâmbii. Nu mai putui adormi căci mă trezi un foc violent de pistol. Se treziră şi camarazii.

Goliath scruta încordat spre desişul pădurii. Tocmai trăsese căci pretindea el, în desiş văzuse o mişcare suspectă. Pongo nu stătu mult pe gânduri. Prudent şi mlădios ca o panteră se apropie de tufiş şi-l controlă. Aveam deja pistoalele pregătite. Goliath putuse observa fie un animal sălbatec fie vreun indigen.

Dură o vreme până Pongo se întoarse. El afirmă că în tufă fusese culcat un om asupra căruia a tras Goliath, după cum dovedea sângele găsit acolo. Ne arătă un obiect, pe care

credea el, numai un alb îl pierduse şi anume un cuţit de tăiat tufe, o macheta, cum o purtau aventurierii în Australia.

Scuturând din cap, Marian observă cuţitul. Apoi spuse:

— Cred că cu toată prudenţa am fost observaţi, nu înţeleg doar cum a putut individul să ne urmărească aşa de repede. Probabil că se furişa spre noi şi numai vigilenţa lui Goliath l-a oprit să-şi pună intenţiile, precis duşmănoase, în practică.

— Credeţi că este spionul din Tobo? întrebă Mr. Cook.

— Trebuie luat şi asta în calcul Mr. Cook, altminteri nu cunoaştem pe nimeni, care să ne fie duşman.

— Poate nu a fost un duşman, domnule Farrow, o fi fost vreun străin, care a vrut doar să vadă ce facem şi poate nu ştia, cum să se apropie de noi.

— Poate şi aşa, Mr. Cook, dar nu cred. Precis că este individul din Tobo.

Pongo plecă să vadă dacă individul dispăruse într-adevăr. Poate dacă e grav rănit, nu ajungea departe. Deciserăm de aceea să pornim din loc şi să mergem mai departe, ştiind că Pongo ne va urma repede. Pe drum Marian îmi spuse încet:

— Nu înţeleg cum a putut individul ăsta să s-apară aici. L-am văzut doar în port când am plecat.

— Am dispărut brusc, Mariane, răspunsei eu. O fi avut o barcă rapidă cu motor cu care ne putea ajunge uşor. Probabil că vrea să-şi avertizeze complicii care sunt la sălbateci.

— Aşa o fi, Robert. Mare atenţie, dacă este numai uşor rănit, va încerca să ne lichideze pe drum. Dacă reuşeşte toată banda se poate întoarce în linişte fără ca autorităţile să le poată dovedi vinovăţia.

— În primul rând trebuie protejat Mr. Cook, pe el îl vor ăştia. Vom sta în apropierea lui şi nu-l lăsăm să facă nimic de unul singur. Ah, Pongo se întoarce, pare să fi descoperit ceva important.

— Masser Pongo găsit drum bun, asta rău, zise el când ne ajunse. Pongo după omul rănit merge puţin. Acolo găsit poteca prin pădure. Poteca mult folosit merge la sălbatec, sigur, unde alţi albi aşteaptă.

— Atunci, înapoi, propune Marian. Vom fi debarcat acolo unde şi cei doi escroci ancorează de obicei. Pongo are dreptate, când apune că poteca duce la sălbateci.

Ne cam îndepărtaserăm de bivuac, aşa că Pongo scruta drumul, pătrunzând lateral în desiş. Trebuia să ajungă iarăşi la potecă.

Acum drumul era tot un deal şi o vale împădurită. Abia peste o oră şi jumătate dădurăm de potecă. Pe jos se vedea din când în când sânge, semn că fugarul nu avea timp să se

bandajeze şi era tot în faţa noastră. Dar mai târziu constatarăm cât de viclean este şi că ne păcălise.

Şi de data asta Pongo şi Goliath erau în faţă pentru a ne asigura drumul.

Nu mai era cazul de a mai tăia crengi şi ramuri, căci cu toate că poteca era îngustă şi şerpuitoare nu erau obstacole serioase. Omul urmărit fugea, se vedea clar, foarte repede.

Merserăm cam două ore şi petele de sânge, cu toate că erau mai rare, mai erau prezente. Deodată Marian se opri şi-l chemă pe Pongo înapoi, să cerceteze petele de sânge. Pongo o făcu dar nu constată nimic deosebit şi se uită întrebător la Marian.

— Nu înţeleg ca după două ore mai găsim sânge pe drum, omul trebuia să-şi fi pierdut aproape tot sângele, dacă nu-şi lega rana. Îşi dădu cu părerea Marian.

— Cum petele de sânge apăreau cam din zece în zece metri, nu credeţi că omul se pansase doar superficial şi că prin pansamentul îmbibat picura sângele. Marian nu era de aceeaşi părere.

— E ca şi cum individul ar lăsa intenţionat urma asta. Poate că nu este nici măcar rănit şi ce avem aici nu este sânge, declară el.

— Omul rănit şi asta sânge, spuse Pongo cu certitudine, el repede fuge şi departe de noi.

— Nu cred, dragă Pongo, poate să se fi întors şi să se fi ascuns aici undeva în desiş. Pe când noi îl urmărim, el ne-o fi aşteptând ca să ne împuşte.

— Asta am înţeles-o cu toţii şi Pongo. Acesta se uită în jur şi spuse:

— Masser Farrow poate adevărat. Pongo mai atent acum.

— Atunci atenţie mai departe şi nu aşa repede spuse Marian. Dacă noi toţi… poc… poc… poc!

Răsunară succesiv trei împuşcături. Noi ne aruncarăm repede la pământ şi ne scoaserăm pistoalele. Când dintr-un tufiş răsună un foc de armă şi Mr. Cook păru să fie lovit la cap, Marian şi cu mine traserăm fără a ochi mult într-acolo. Un strigăt de durere se auzi ceea ce ne dovedi că nimeriserăm pe vrăjmaşi.

Pongo, se avântă cu cuţitul pregătit în tufiş. Când ajunserăm şi noi acolo, el se întoarse spre noi şi spuse:

— Masser bine nimerit. Om nu mai trage, om cu două gloanţe în cap.

Îl văzurăm şi noi. Era mort. Nu asta a fost intenţia noastră dar fusesem în legitimă apărare. Pongo îl recunoscu imediat pe cel ce ne spionase în Tobo. I-am cercetat repede

buzunarele. În afara armelor sale mai găsirăm un portofel uzat cu ceva bani şi schiţa unei hârtii. Acum trebuie mai întâi să-l îngropăm. Marian luă portofelul la el.

Cu cuţitele săpărăm o groapă şi-l puserăm înăuntru. Marian mai spuse o rugăciune scurtă, apoi astuparăm groapa. Mă miram că Marian era tot timpul îngândurat; când îl întrebai de ce, îmi răspunse:

— Mă gândesc la cele patru împuşcături, Robert, îmi pare că au fost două pistoale. Mă uitai mirat la el. Acum parcă aveam şi eu impresia aceasta.

— Să ne uităm dar la pistolul şi vom vedea câte a tras el, spusei eu.

— Corect Robert, Pongo ce cauţi în spatele tufei? Dă-mi puţin pistolul individului mort, spuse Marian.

— Aşa este aici a mai fost un om. Acum o să fie poate mai atent, după ce a văzut cum ştim să tragem – îmi spuse Marian uşor enervat – dar acum trebuie pansat Mr. Cook. Are doar o zgârietură. În câteva ore nici nu o mai simte. În timp ce Pongo se îndepărtă mai mult de noi, noi l-am pansat pe Mr. Cook. După ce am dezinfectat rana cu tinctură de iod, ne spuse că nu-l mai doare de loc.

— Vedeţi, Mr. Cook că doar dumneavoastră sunteţi ţinta numărul unu a escrocilor. Rămâneţi aşadar în apropierea noastră. Credeţi că vom întâlni pe drumul acesta nişte ferme?

— Nu cred, Mr. Farrow, acum mergem mai spre vest. S-ar putea să mai fie, dar nu ştiu nimic de ele.

— Ei şi dacă nu vom găsi nu va fi prea rău. Dar să nu mergem mai departe şi să-l aşteptăm pe Pongo. Poate că nu întârzie prea mult. L-am aşteptat cam o oră.

Când în sfârşit apăru, nu venea în întâmpinare pe drumul pe care voiam să mergem mai departe. El luase urma celui de al doilea individ. Râzând ne spuse că n-avem de ce ne teme, fuga să dovedea doar frica ce-l cuprinse. Individul ajunse la potecă făcând un ocol şi ajunse aşa înaintea noastră.

Până la prânz merserăm voinicește mai departe. După masă din cauza arşiţei ne odihnirăm câteva ore. Nu se întâmplă nimic. Apoi ne continuarăm drumul până seara, când de o dată într-o vale văzurăm o fermă mică. Am fost primiţi foarte amabil. Era pentru toţi foarte plăcut să petrecem noaptea sub un acoperiş.

Fermierului nu-i spusesem nimic despre întâmplarea noastră, s-ar fi putut să-i cunoască pe escroci şi să ne îndrume greşit. Marian întrebă doar prudent dacă mai avusese vizitatori, în ultimul timp. Răspunsul fu negativ. Escrocii au evitat fermele, ca să nu se trădeze cumva. I-am

spus că făceam o expediţie ştiinţifică în interiorul ţării. Ne avertiză mai ales vis-a-vis de triburile sălbatece ale Alsurilor, popor sălbatec şi crud dar care n-au ajuns la litoral. Mai spuse fermierul că triburile ar fi canibale, lucru totuşi incert.

A doua zi, refăcuţi o luarăm din loc. Fermierul ne conduse puţin. Poteca pe care venisem nu ducea la fermă ci o ocolea. Acum după ce fermierul plecase, ne întoarserăm spre potecă din nou. Merserăm aşa patru zile. Pe drum nu se întâmplă nimic, în afara unor fiare sălbatece care ne-au atacat şi pe care le-am împuşcat. După Mr. Cook trebuia să ajungem curând la jungla deasă, unde fusese părăsit de Mr. Falk. Poate vom reuşi să dăm de luminişul în care a văzut acel misterios foc tremurător. Aşa speram să dezvăluim în fine secretul acestuia.

Dar abia seara dădurăm de junglă. Poteca ducea însă mai departe. La apusul soarelui ajunserăm la un mic luminiş potrivit pentru un bivuac.

Şi această noapte trecu fără incidente, dacă facem abstracţie de zgomotele nocturne caracteristice ale pădurii, ce proveneau de la animale. Nici un sălbatec nu-şi făcu simţită prezenţa. Aşa a fost şi a doua zi. La prânz ajunserăm la un luminiş la a cărui vedere Mr. Cook exclamă bucuros că era luminişul unde se trezise singur şi văzuse lumina dansatoare.

Evident că deciserăm să înnoptăm aici, în mijlocul luminişului, unde Pongo şi Goliath aduseră suficiente uscături pentru foc inclusiv pe timpul nopţii. Nu trebuia să ne ascundem de sălbateci, căci stau departe de noi. Nici nu trebuia să ne temem de sălbatici, căci în afară de cei trei albi, ei n-aveau arme de foc.

Totuşi gândul că Marian voia un foc noaptea, era ceva neobişnuit. Îmi explică zâmbind:

— Tocmai focul îi va păcăli, Robert, acum avem mare nevoie de ei. Cu rucsacurile şi cu hainele cele mai groase vom face nişte siluete în jurul focului. Noi însă ne vom retrage în întuneric, departe de tabără. Sălbatecii vor crede că dormim şi vor lăsa toată prudenţa de o parte. Aşa îi vom putea observa pe ei şi probabil neutraliza pe albi.

— Asta-i o idee grozavă, Mr. Farrow, spuse Mr. Cook. Văd că vă pricepeţi cu inducerea în eroare a duşmanului. Ce mutre vor face când ne vor ataca şi vor găsi lângă foc doar nişte păpuşi.

— Trebuie în primul rând să vedem unde-i putem găsi pe albi. După ce-i vom fi prins, nu mă mai tem de nici de sălbateci. Ăştia nu au arme de foc, numai albii.

Pongo care asculta discuţia, îşi spuse liniştit părerea:

— Masser şi Pongo plan are bun. Pongo încearcă prinde la şef trib sălbateci nu poate face nimic.

— Dacă-ţi reuşeşte asta Pongo, chiar că n-avem de ce să ne temem. Dar nu ştiu dacă îţi va reuşi. Marian părea să aibe rezerve.

— Pongo faci asta, Mr. Farrow, Pongo noapte dispare şi vine cu şef înapoi. Era foarte convins când spunea asta. După ce Pongo se îndepărtă, Mr. Cook ne întrebă încet:

— Credeţi că va reuşi, domnilor? Când îi auzi ai crede că-i cel mai simplu lucru din lume.

— Pongo al nostru a făcut deja şi alte lucruri, Mr. Cook. – răspunse Marian. Dacă va reuşi este foarte discutabil. În tot cazul avem încredere nelimitată în el.

Am făcut focul în mijlocul luminişului şi ne pregăteam mâncarea. După masă, Marian scoase schiţa de hartă a individului ucis. După ce o vreme o studie, mi-o înmână şi ne spuse încet:

— Suntem pe drumul cel bun. De-am mai fi prins două ore de mers, am fi dat de aşezarea sălbatecilor. Harta este foarte importantă pentru noi. Luminişul acesta este marcat cu o cruce ceea ce precis că este important.

Studiai cu curiozitate schiţa. Era făcută de un alb, un sălbatec neputând desena aşa ceva. Marian avea dreptate. Luminişul pe care ne găseam era marcat.

De aici ducea o linie punctată prin junglă, probabil spre satul sălbatecilor. În apropierea aşezării era marcat un mic cerc prevăzut cu două cruci. Aveau însemnătate, o însemnătate în mod sigur.

Când l-am întrebat pe Marian, acesta îşi dădu cu părerea.

— Cred că albii se află acolo, unde sunt cele două cruci închise în cerc. Poate că o vom găsi şi pe fiica comisarului Watton.

— Precis albii sunt acolo, răspunsei eu, altminteri ce au căutat cei doi spioni aici?

— Aşa gândesc şi eu, Robert, dar nu ştiu dacă, combinaţia noastră este bună, până nu-i vedem pe ei. În tot cazul noaptea va fi interesantă. Aşa mă miram doar că Marian nu-i spunea încă lui Pongo că erau suficiente lemne. Dar el nu interveni.

Pongo ştia cu siguranţă care-i motivul.

Marian mi-a surprins privirea şi mi se adresă râzând:

— Pongo are dreptate să aducă cât mai multe lemne, când vom aprinde focul va fi lumină ca ziua în tot luminişul. E spre avantajul nostru, dacă sălbatecii se vor furişa spre noi. Dar cred că acum ajunge şi mai degrabă să ne culcăm puţin acum, căci la noaptea nu vom mai putea dormi.

Îi făcu lui Pongo un semn şi acesta dădu aprobator din cap venind la noi. El a făcut primul de veghe până la lăsarea nopţii. Mai aveam cam două ore de somn până atunci. Mă trezii Pongo. Cu puţin înainte se lăsase noaptea şi începurăm o activitate febrilă. Focul se micşorase, aruncând o lumină mată în jur.

Ne retraserăm de lângă foc şi din rucsacuri ne scoaserăm hainele mai groase şi făcurăm trei păpuşi foarte asemănătoare cu noi. Le dispuserăm lângă foc pe care Pongo îl înteţi. Noi ne-am retras la marginea luminişului. Doar micul Goliath rămăsese lângă foc, ca să-l întreţină.

Ne aflam foarte aproape de locul unde după spusele lui Mr. Cook apăruse misterioasa flacără. Din spatele unei tufe dese puteam supraveghea exact luminişul. Arăta ca şi cum toţi ne-am fi aflat la foc, iar mişcările lui Goliath întăreau impresia.

După un timp, Pongo se îndepărtă tăcut de noi. Ştiam ce avea de gând şi speram să-i reuşească; să-l prindă pe şeful sălbatecilor.

Eram deja de trei ore acolo, când auzirăm în spatele nostru un zgomot slab. Imediat ne întoarserăm. Era Pongo care se târa aproape pe neauzite spre noi.

— Masser, vine sălbatecii şi mai albi au cu ei, curând aici. Pongo iar dispare. Masser nu atenţi la Pongo, Pongo ştie ce face.

Fără să aştepte răspuns, dispăru iar noi rămaserăm tensionaţi. Oare aici vor veni sălbatecii cu flacăra misterioasă? Mr. Cook povestise că aici a văzut-o de trei ori şi numai odată pe partea opusă.

Goliath îşi juca rolul la foc foarte bine. Îl admiram pe micuţ. Era precis un simţământ neplăcut să ştie că sălbatecii se furişează spre el. El se baza pe noi, care-l vegheam şi nu-l lăsam să intre în pericol prea mare.

IV.
LUMINA TREMURĂTOARE.

A MAI TRECUT O JUMATATE DE ORA fără să-i auzim pe sălbateci. Deodată, pe latura opusă nouă apăru flacăra pe care am aşteptat-o. Mr. Cook nu-şi putu reţine un strigăt de surprindere dar imediat a tăcut după ce primise nişte ghionţi.

Flacăra dansatoare de la marginea pădurii era înaltă cam de doi metri. Ne-am îndreptat binoclurile spre apariţia nocturnă. Dar cu toate eforturile noastre nu puturăm vedea mai mult decât o flacără ce părea să iasă din pământ şi care se mişca ţopăind. Era când mai înaltă, când mai scundă, ca şi cum acolo ar arde un tufiş. Răspândea o lumină cu o nuanţă ciudată.

Marian şi cu mine stăteam în faţa unui mister şi regretam că flacăra apăruse exact pe latura opusă.

Scena a durat cam un sfert de oră. Flacăra se mişca cam la zece metri stânga şi zece metri dreapta revenind apoi la locul de unde plecase. Eram atât de concentrat încât m-am speriat când Marian, după un ghiont mi-a şoptit.

— Atenţie vin spre noi!

Îndreptai binoclul într-acolo dar nu putui recunoaşte nimic. Cercetând zona văzui cum se mişca în iarba înaltă şi parcă se târa încet spre noi. Îmi făceam griji pentru Goliath şi pusei mâna pe armă. Dar acesta era mai viclean decât crezusem.

Avea ochi foarte buni încât recunoscuse deja umbrele din noapte. Văzui prin binoclu cum scoase revolverul său şi-l ţinea de tragere pe genunchi. Observai că şi Marian şi Mr. Cook aveau armele gata de tragere. Mai trecură câteva minute. Lumina misterioasă mai dansa la marginea pădurii, dar Goliath nu o observa, uitându-se aparent apatic înainte, dar eram convinşi că nu-i scăpa nimic.

Deodată întoarse capul, acolo unde am fi stat noi la foc. Mai târziu spuse că auzise o izbitură surdă ca şi cum un obiect ar fi fost azvârlit într-un corp. Mai târziu am aflat că sălbatecii au aruncat o piatră ca să-i trezească pe cei urmăriţi din somn şi să-i facă să vadă flacăra. Cum nu erau rucsacuri în jur, nu putură fura nimic.

Şi Mr. Cook fusese atunci trezit printr-o lovitură uşoară, dar în agitaţia să nu găsise piatra.

Goliath îşi luă imediat poziţia să iniţială şi păru că nu-l interesează nimic. Apoi aruncă deodată câteva crengi foarte subţiri pe foc. Flacăra vie izbucni şi lumină totul împrejur.

Acum recunoscuseră clar mai mulţi sălbateci prin binoclu în iarba înaltă, cum încercau să se apropie de tabără. Cu toată apatia să Goliath era mereu atent şi pe fază. Îşi ridică brusc arma şi trase două focuri. Nimerise bine. Un urlet de durere strident şi sălbatecii o luară la fugă. Goliath mai trase două focuri din care unul îşi nimeri ţinta. Văzurăm un sălbatec căzând, pe care ceilalţi îl prinseră şi-l târâră cu ei. În clipa următoare i-a înghiţit pădurea.

Nu-mi putui reţine un elogiu pentru micul Goliath, dar Marian îmi făcu semn să tac.

— Acum vor veni şi aici şi vor face o nouă încercare. Precis se miră cum nu s-au trezit cei ce dormeau lângă foc din cauza împuşcăturilor. Să stăm în linişte. Poate că vor lămuri misterul acestei flăcări ciudate.

Aşteptarăm, dar degeaba. Sălbatecii păreau atât de speriaţi de împuşcături, că nu mai făcură o altă încercară. Goliath şedea tot lângă foc şi părea să se amuze pe seama fugii sălbatecii, îl vedeam prin binoclu râzând.

A mai trecut un sfert de oră. Când din partea opusă răsună deodată două împuşcături, ce puteau fi numai de carabină. Îl văzurăm pe Goliath căzând pe o parte şi dispărând într-un tufiş. Mă cuprinse groaza. Fusese rănit? Nu putui mult gândi că mai răsunară două împuşcături. Recunoscui dar, cum păpuşile se mişcară. Era ca şi cum cei ce dormeau ar fi fost loviţi şi ar fi vrut să sară în sus. Dar ei se rostogoliră pe o parte şi rămaseră nemişcaţi. Încă trei gloanţe loviră păpuşile, care se mişcară, fără însă să sară în sus, ceea ce le-ar fi fost imposibil.

Trecură câteva minute. Focul ne mai fiind întreţinut de Goliath deveni mai mic.

Totuşi observarăm cum de pe partea opusă nouă a luminişului se apropiau două siluete aplecate de tabără noastră. Erau doi albi care voiau să se convingă de rezultatul atentatului lor. Luai iar poziţia de tragere, strângând carabina în umăr. Cei doi se apropiau încet şi prudent, dar înainte de a ajunge la tabără, răsună lângă noi un foc de armă. Unul din albi scoase în strigăt. Aruncă mâinile în sus şi se prăbuşi cu faţa la pământ. Mr. Cook trăsese nemaiputându-şi stăpâni furia.

Celălalt se opri uluit şi vru să fugă în desişul protector. Asta nu o mai puteam permite. L-am ochit în coapsă ca să nu mai poată să fugă, dar mai înainte ca să pot să trag se mai auzi un foc de armă, de astădată din faţa noastră, era Goliath, dar nu-l nimeri pe alb, care continua să fugă.

Marian şi cu mine traserăm concomitent. Omul mai făcu o săritură se împiedecă şi căzu, scoţând un strigăt de durere.

Trebuia să fim atenţi, căci al treilea alb, cel ce fugise de noi, putea fi în vreun tufiş şi să ne lichideze. Dar rănitul cu două gloanţe în coapsă, putea să moară prin pierdere de sânge. Vedeam cum făcea încercări zadarnice să ajungă la marginea pădurii, nevrând să cadă în mâinile noastre.

Tocmai se ridicase pe jumătate când de partea cealaltă răsună un foc de armă. Dar nu destinat nouă ci rănitului care se prăbuşi rămânând nemişcat.

— Tocmai şi-a împuşcat camaradul ca să nu-l poată trăda exclamă Marian. Ce, aşteaptă flăcăule, dacă punem mâna pe tine voi avea grijă să atârni sus şi la vedere.

— Dumneavoastră l-aţi ucis pe primul alb, l-am întrebat eu pe Mr. Cook.

— Da, Mr. Bertram a primit un glonţ în cap. Eram prea agitat când l-am recunoscut pe Mr. Weliworth. Şi-a primit pedeapsa, canaliile astea sunt nişte ucigaşi.

— Dar poate ne-ar fi prins bine ca martor – a fost de părere Marian – dacă celălalt alb este Mr. Falk, va fi dificil să vă recuperaţi averea.

— Nu a fost Falk, domnule Farrow a fost fugarul nostru, altfel i-aş fi trimis un glonte la sigur.

— Da, dacă-l putem prinde pe cel de al treilea alb, stăpâniţi-vă Mr. Cook şi eventual răniţi-l numai. Este în interesul dumneavoastră să-l prindem viu, altfel aţi pierdut totul.

— N-o să-l ucid, Mr. Farrow spuse căpitanul englez cum v-am spus a fost mânia. Dar cei acolo? Cred că sălbatecii se reîntorc.

Auzirăm un strigăt în pădure care se curmă brusc. I-o fi reuşit lui Pongo să-l captureze pe şeful sălbatecilor?

Eram convinşi că flacăra nu va mai apare şi am fi putut să ne întoarcem la tabăra noastră, fără a ne mai teme de sălbateci. Ştiam asta fiindcă le era frică de armele noastre de foc. Dar mai ştiam că acolo mai este un alb care se pricepea să umble cu o carabină. De el trebuia să scăpăm, altfel nu eram în siguranţă în luminiş.

— Cel mai bine ar fi să ne furişăm şi să încercăm a-l prinde, zise Marian, mare păcat că Pongo nu este aici, lui i-ar fi reuşit cu uşurinţă.

— Mă mir că doar că încă nu-i aici, răspunsei eu. Dacă i-ar fi reuşit să-l prindă pe şeful sălbatecilor ar fi venit direct la noi, mai ales că a auzit împuşcăturile.

— Mai aşteptăm o jumătate de oră. Dacă până atunci nu vine înseamnă că nu i-a reuşit acţiunea şi că trebuie noi să acţionăm. Dar ce-i asta? Flacăra apare din nou, dar acum este mult mai mică.

M-am uitat repede spre marginea pădurii. Marian văzuse bine, dar îmi părea că face alte mişcări. Acest lucru nu-i scăpă nici lui Mr. Cook care ne spuse:

— Asta nu-i aceeaşi flacără este mult mai mică iar mişcările sunt altele.

— Hm, făcu Marian, apoi îmi şopti la ureche:

— Goliath este prea imprudent, acum se furişează fără nici o teamă spre flacără. Îmi îndreptai binoclu de noapte într-acolo şi văzu clar o siluetă mică, ce se apropia de flacăra dansatoare. Nu putea fi decât Goliath care acum, după succesul său se baza total pe arma lui. Speram să nu facă greşeala şi să tragă în flacără, deoarece eram sigur că numai un sălbatec putea însemna aceea apariţie. Goliath înaintase până la douăzeci de metri de flacără, când acesta dispăruse. Era prea târziu, când trase un foc de revolver în urma ei, nu o mai putea nimeri. Îl văzurăm fugind spre marginea pădurii. Credeam că vom mai auzi o împuşcătură şi-l vom vedea pe Goliath prăbuşindu-se dar totul rămase liniştit.

Sărirăm de asemenea în sus şi traversarăm luminişul alergând. Văzându-ne, Goliath ne fugi în întâmpinare şi aproape fără suflare ne raportă:

— Signor Farrow, Goliath văzut că foc om întunecat este. Goliath vrut omoare la el de fugit în pădure.

— Aşa, ai văzut clar că un om era în flacără, spuse Marian mirat.

— Da, signor Farrow, Goliath ochii bun are şi văzut la foc. Goliath nu frică ca Pongo, care nu venit ajutor! Poate vine liniştit, flacăra numai de văzut aici.

Cercetarăm tufele de pe marginea pădurii. Se vedea că albul ce fusese aici, plecase. Precis a crezut că ne-a împuşcat în luminiş şi văzându-l pe micul Goliath, crezuse că este singurul supravieţuitor şi nu i-a acordat nici o importanţă. Nu păru să fi observat că noi am fost cei care au tras de la cealaltă margine a pădurii.

— Înapoi la foc, ne reluarăm hainele şi dispărem, comandă Marian. Poate că sălbatecii se întorc, dacă-i convinge albul. Singur nu va avea curajul.

Ideea era bună. Focul era deja pe stinse şi nu mai eram ţinte bune. Când ne îmbrăcarăm, constatarăm că în fiecare haină era o gaură de glonţ, provenit din armele albilor care traseră asupra noastră.

La plecare a trebuit să car şi rucsacul lui Pongo. La marginea pădurii lateral de locul unde apăruse misterioasa flacără făcurăm un popas. Aşteptam să se facă ziuă, ca să putem înainta spre aşezarea sălbatecilor.

Mă miram că Pongo nu mai dădea nici un semn de viaţă. Marian era de aceeaşi părere şi propuse să pornim încă în cursul nopţii spre aşezarea sălbatecilor.

— Ne vom lăsa rucsac aici în desiş şi ne strecurăm mai departe. Întârzierea lui Pongo şi urletul brusc al sălbatecilor îmi dădea de gândit. Poate că este în pericol.

Ochii lui Goliath luciră când auzi aceasta. Ne spuse încet:

— Dacă Pongo la pericol, Goliath repede fugim şi alungă pe sălbatec toţi. Goliath are armă mare, sălbateci frică mare la ei.

— Pornim cu toţi să-l căutăm pe Pongo, spuse Marian.

După ascunderea rapidă a rucsacurilor, la lumina lunii, Marian mai cercetă odată harta schiţată şi ne indică apoi direcţia de mers. Furişându-ne la marginea pădurii, descoperirăm o potecă îngustă. Eram convinşi că eram pe drumul cel bun. Se impunea totuşi o mare prudenţă, fiind posibil ca sălbatecii să fi lăsat în urmă observatori.

Înaintam cu pistoalele pregătite gata de tragere. Din cauza luminii nu se vedea nici la patru paşi. Din cauza luminii nu se vedea nici la patru paşi. De aceea, Marian cu tot riscul, aprindea lanterna din când în când ca să se orienteze mai bine.

Mai merserăm o jumătate de oră când din faţă, la o oarecare distanţă, văzurăm o lumină care de îndrepta încet spre noi. Ne oprirăm şi văzând că vine spre noi, intrarăm cu oarecare greutate în tufişurile laterale. Abia de acolo ne dădurăm seama că lumina provine de la un sălbatec, ce se afla cam la cincisprezece metri de noi.

Trebuia să ajungă îndată în dreptul nostru. Îl observarăm atenţi. Lumina izvora din toată silueta, când mai mult când mai puţin intensă. Scuturai mirat din cap fără să găsesc o explicaţie. Abia când a fost aproape de noi îmi dădui seama de ce era vorba.

Sălbatecul purta o pelerină largă, a cărei faţă interioară era vopsită în culori deschise şi tratată cu fosfor. Când o dădea înapoi şi-şi ridica braţele, de la distanţă arăta ca o flacără. Dacă-şi închidea pelerina, flacăra dispărea.

După plecarea sălbatecului mai aşteptarăm câteva minute apoi discutarăm despre această descoperire.

— Eu unul nu mi-aşi fi dat seama – spuse Mr. Cook. La fosfor nu m-am gândit. Aş vrea doar să ştiu cum a ajuns

această pelerină aici.

— Îi uitaţi pe albi, Mr. Cook, răspunse Marian. Sunt sigur că ei au înscenat toată mascarada asta, să-i ţină pe sălbateci în frică. E sigur că sălbatecii au observat totul şi vor acum pelerina pentru ei.

— Precis că albul care a purtat-o până acum a fost ucis, zisei eu. Aş vrea doar să ştiu unde este Mr. Falk. Sper că nu a dispărut undeva.

— Ar fi fatal şi ar trebui să reîncepem căutările. Dar acum hai să mergem mai departe. Nu cred că vom mai da de sălbateci pe potecă, ei nu cred în luminiş, precis de aceea s-a dus sălbatecul cu flacăra, ca să ne sperie, încă o dată.

— Acolo ne va căuta zadarnic şi va putea dansa până dimineaţa râsei eu încet. Pornirăm mai departe. Goliath era mândru de afirmaţia lui referitoare la negrul ascuns în flacără se dovedise exactă.

V.
SALVAREA LUI PONGO.

MAI MERSERAM CAM DOUĂ ORE, când Marian se opri brusc. Din faţă se auzeau tot felul de zgomote ce puteau veni doar din satul sălbatecilor.

— Intrăm în desiş ca să nu ne descopere cineva din întâmplare, şopti Marian. Nu ştim încă, dacă Pongo este aici ca prizonier sau dacă pândeşte şi el de undeva. Poate că-l descoperim şi pe celălalt alb.

Nu era uşor să ne strecurăm prin tufişurile dese. Trebuind să evităm orice zgomot, înaintarea era înceată. În sfârşit ajunserăm.

În sat era mare zarvă, aşa că nu trebuia să fim prea atenţi. Ne mai despărţea doar un tufiş şi dând prudent crengile de o parte puteam vedea totul bine.

În faţa noastră era un mic luminiş cu vreo douăzeci de colibe primite. Sălbateci se agitau părând a se bucura de ceva. Strigau ceva încurajator, dar nu-i înţelegeam. Erau numai indivizi înalţi, solizi, purtând ca arme nişte măciuci cu capuri speciale.

Marian mă înghionti încet şi-mi arătă ceva cu privirea, lateral de noi. A fost cât pe ce să exclam, când l-am văzut pe Pongo legat de un copac. Nu făcea eforturi să se elibereze şi râdea cu bonomie către sălbatecii ce-l înconjurau. Nu puteam nici cum explica, cum ajunsese el în mâna acestor sălbateci. El era legat la marginea luminişului. Ne-ar fi fost uşor să-l eliberăm pe furiş şi tocmai voiam să mă înţeleg cu Marian despre acest lucru, când Goliath ne făcu un semn, cum că vrea el să-l elibereze pe Pongo. Goliath era aşa de mic, încât se putea strecura printre crengi.

Nu avea altceva de făcut decât să-i taie lui Pongo pe la spate legăturile, cât mai repede posibil. Cu intervenţia noastră încă şi sălbatecii ar fi rupt-o la fugă speriaţi.

Marian a dat încurajator din cap, după care Goliath dispăru. Zgomotul din sat era prea mare ca să-l poată auzi şi pe Goliath, cum se mişca.

Tocmai când a ajuns la copacul unde era legat Pongo, se făcu brusc ziua, acţiunea devenea mult mai riscantă, căci ar fi putut cu uşurinţă văzut.

De cum se lumină în sat, indigenii începură să strige. Dansau, apropiindu-se tot mai mult de copacul unde era legat Pongo. Formară în faţa lui un cerc şi-şi agitau măciucile.

Deodată cercul se deschise şi şeful tribului urmat de trei inşi, garda lui de corp, se opri în faţa lui Pongo. Ceru o măciucă pe care o agita în faţa lui Pongo, alături de ceilalţi. Mă cutremurai la gândul că şeful de trib ar fi putut izbi în orice moment pe Pongo în cap. Mi-am ridicat pistolul, dar Marian scutură liniştitor din cap. Arătă cu mâna spre copacul cu pricina, făcând mişcarea de tragere cu arma. L-am înţeles imediat, căci acum l-am recunoscut şi eu pe Goliath, care şi el îşi ţinea pistolul gata de tragere. N-ar fi lăsat el ca bunul lui prieten să fie ucis.

Căpetenia ţinu o mică cuvântare, pe care însă nu am înţeles-o. Apoi arătă spre cer, la care aproape toţi ceilalţi se retraseră pe dată. Numai şeful a rămas în faţa lui Pongo, părând să deguste situaţia. De mai multe ori îşi agită măciuca în faţa lui Pongo dar acesta nu avu nici un semn de frică, râse ceea ce-l înfurie pe şeful sălbatecilor şi mai mult.

Atunci îl văzui pe Goliath târându-se încet către copac. Şeful era atât de ocupat cu Pongo, încât nu-l zări pe Goliath cum retează legăturile de la picioarele lui Pongo în momentul când şeful era foarte aproape de Pongo şi dădea semne că vrea să-i crape capul. În acel moment, piciorul lui Pongo zvâcni în sus şi-n următorul moment sălbatecul zbură departe de copac şi rămase întins jos, fără simţire.

Ceilalţi sălbateci de la o distanţă oarecare începură să urle voind să se arunce asupra lui Pongo. Dar Goliath îi tăiase acestuia deja legăturile de la mâini, iar Pongo acţionă fulgerător. Se năpusti asupra primului sălbatec, i-a smuls măciuca şi-l zvârli la pământ. Cu un răcnet fioros se îndreptă spre ceilalţi sălbateci care încremeniră, neştiind ce să facă. Dar Pongo nu ezită, voia să le dea o lecţie. Ajuns la primii, care stăteau ca înţepeniţi şi-i culcă la pământ cu măciuca, ceilalţi o luară la fugă strigând şi spre mirarea noastră şi-au aruncat măciucile. I-au urmat femeile şi copiii care au stat până atunci în colibe. În câteva minute nu au mai rămas decât şeful şi doi sălbateci ca martori ai scurtei lupte care a avut loc.

Înainte ca să ieşim din ascunzătoare, Pongo veni spre noi şi strigă:

— Masser, Pongo văzut cum Masser vin. Pongo ştiut curând liber.

Ieşirăm din desiş şi-l salutarăm. Ne povesti cum pe drumul către sat s-a împiedicat de ceva şi a fost doborât de mai mulţi indigeni. Asta era când noi în luminiş am auzit acele strigăte şi am crezut că lui Pongo i-a reuşit să-l prindă pe şeful tribului.

Trebuia să ne ocupăm acum de albul care a precis a auzit urletele indigenilor, pile de spaime. Ştiam că-şi avea coliba în apropiere şi voiam să o căutăm.

Pongo îl cercetă pe şeful tribului ameţit de lovitura primită. Acesta nefiind rănit prea tare se trezi când pongo îl scutură. Vru să sară în sus speriat, dar se îndoi din nou de durere şi a rămas lungit la pământ.

I-am dat de înţeles să nu se teamă de noi şi că noi căutăm un alb. În sfârşit înţelese. Se sculă cu greu, sprijinit de Pongo, de care încă se temea.

Ne înţelegeam prin semne. Era dispus să ne ducă la albul pe care noi îl căutam, dacă noi ne obligam să nu-i facem lui şi alor lui nici un rău.

Arată spre armele noastre şi se ţinea de urechi, scuturând violent din cap. Asta însemna să nu mai tragem.

Marian îi dădu de înţeles că nu vom mai trage, iar şeful vizibil întremat scoase un strigăt răsunător.

Imediat apărură câţiva sălbateci prudenţi, urmaţi de alţi. Şeful le vorbi, după care, în strigăte de bucurie, fără arme începură să danseze.

Situaţia se schimba în favoarea noastră. Înainte de a ne conduce la alb, trebui să-l însoţesc pe şef la coliba lui, care era cea mai mare din luminiş. Aici aproape am fost siliţi să bem dintr-o băutură pe care ne-a întins-o. Era un fel de bine aţi venit.

Ne prefăcurăm prudenţi că o bem.

Tocmai când voiam să părăsim coliba, se auziră strigăte scoase de un sălbatec.

Văzurăm prin intrare, cum un indigen purtând pelerina cu fosforescenţă şi alergând îngrozit era urmărit de un alb, care îi striga ceva pe limba lui.

Am văzut cum şeful se întunecă şi-şi luă măciuca. Ieşi afară şi-l opri pe alb, căruia îi apunea ceva pe un ton violent.

Pe acesta Mr. Cook la recunoscut imediat pe Falk, el nu părea să fie de acord cu şeful, arătând mereu spre manta. O voia probabil înapoi.

Deodată îşi scoase pistolul de la brâu şi-l îndreptă asupra şefului. Dar în următorul moment răsună un foc de armă, iar arma lui zbură din mâna lui Falk.

Acesta îşi prinse strigând încheietura mâinii, căutând pe cel ce trăsese. Doar un moment îl scăpă din ochi pe şef, care fulgerător ridică măciuca şi-l izbi în cap. Fără un strigăt Falk se prăbuşi la pământ.

Ca să-l salvăm pentru noi, ieşirăm alergând din colibă şi-l oprirăm pe şef, care mai voia să-l lovească odată. Marian îl

cercetă pe cel doborât şi care nu era mort şi probabil, curând îşi va reveni.

Marian îi explică şefului de trib că albul le aparţine lor, iar pelerina poate rămâne la ei ca schimb. Un urlet de bucurie urmat de un dans a fost răspunsul. Acum înţeleseră că nu avem nimic rău de gând cu ei şi la cererea lui Marian trei sălbateci l-au pus pe Falk în coliba sa.

I-am spus şefului că ne vom întoarce curând şi-i vom da nişte cadouri.

Peste zece minute am ajuns la o colibă mare, singuratecă într-un desiş adânc. După ce-l depuseră pe Falk tot leşinat în faţa colibei, la cererea noastră sălbateci se retraseră. Am intrat în colibă care nu era închisă.

Era împărţită în două încăperi. Prima servise drept dormitor şi cameră de zi. Când însă deschiseră mica uşă de legătură spre cealaltă cameră, văzurăm ceva ciudat. La mica fereastră stăteau ghemuită o tânără femeie ce ţinea înfricoşată în braţe, o fetiţă mică. Când a văzut că suntem albi, ochii îi luciră şi ne întrebă în engleză, dacă dorim să vorbim cu Mr. Falk.

— S-a întâmplat deja, răspunse Marian. Putem însă afla, ce faceţi dumneavoastră aici în sălbăticie şi cum aţi ajuns aici.

— Domnii sunt de la poliţie? întrebă ea speriată. Da, sunteţi de la poliţie şi Mr. Falk este pierdut. Izbucni în plâns. Am rămas la uşă aşteptând să se liniştească.

Deodată se îndreptă mi se uită ţintă în faţă şi declară:

— Eu nu am nici o vină pentru faptele lui Mr. Falk. L-am urmat pentru că l-am iubit. N-aş mai fi suportat mult viaţa asta şi deja adesea m-am gândit la sinucidere, căci ştiam ce criminal este el. Dacă m-aş fi descurcat în junglă de mult aş fi plecat.

— Vă credem, răspunse Marian. Dar noi nu suntem de la poliţie, însă Mr. Falk şi-a terminat rolul şi trebuie să-şi ispăşească păcatele pentru crimele sale.

Ne-aţi putea spune dacă fetiţa asta este fiica comisarului Watton din Tobo?

— Nu ştiu asta, Falk mi-a spus că trebuie să ţină copilul ascuns o vreme. Eu am luat fetiţa în grijă.

— Este clar. Acum vrem doar să cercetăm încăperile cât mai minuţios, căci Mr. Falk i-a furat acestui domn toată averea sa. Ştiţi unde îşi are ascunzătoarea?

Tânăra femeie ne-o arată fără împotrivire. Nu am întrebat-o cine este, dar ne-a spus să o ducem în siguranţă cu fetiţa la Tobo.

În ascunzătoare găsirăm aproape întreaga avere furată a lui Mr. Cook, inclusiv rucsacul care mai conţinea încă tot ce purta la el. Mai găsirăm şi alte notiţe din care reieşea clar, câte făcuse Mr. Falk. Pentru noi importantă era o hartă a coastei pe care era trecut un golf singuratec şi ascuns. Acolo era cu siguranţă schoonerul lui Mr. Cook.

În acel moment ne strigă Goliath care făcuse afară de pază lângă Falk. Acesta îşi revenise şi se uita îngrozit la noi.

Deodată faţa i se schimbă, deveni ca creta, abia putu să-şi îndrepte mâna spre Mr. Cook. Şopti de abia perceptibil:

— Mr. Cook iertaţi-mă, s-a terminat, am ispăşit.

Capul îi căzu pe spate, membrele i se destinseră încă o dată şi muri. Lovitura de măciucă i-a zdrobit craniul.

Mai târziu trimiserăm câţiva sălbateci la luminiş să-i aducă pe ceilalţi doi morţi şi pe care i-am îngropat împreună.

I-am pansat pe sălbatecii răniţi de Goliath, din fericire nu grav. Prin asta ne câştigarăm recunoştinţa sălbatecilor, care voiau neapărat să sărbătorească cu noi.

Urmarăm invitaţia, ca să nu-i jignim, dar noi numai ne prefăcurăm că bem din aşa numitul vin.

Pongo şi Goliath ne aduseră între timp rucsacurile şi noi puturăm face cadouri şefului.

Cea mai mare încântare i-o făcu oglinda mea de bărbierit în care se uita neîncetat fericit. Şi-o atârnă de cureaua din jurul trupului, mândru ca un rege de coroana sa.

Dimineaţa următoare pornirăm la drum. Sălbatecii ne însoţiră o bună bucată de drum şi ne purtau bagajele.

Pentru tânăra femeie şi pentru fetiţă au confecţionat un fel de targă cu care puteau fi purtate prin junglă.

Sălbatecii ne conduseră până la ieşirea din pădure. De aici purtarăm noi targa, cu schimbul, pentru ca tânăra femeie să nu se epuizeze.

După ce în sfârşit am ajuns la o fermă, am putut împrumuta nişte cai. Fiul fermierului care avea ceva treabă la ţărm ne conduse putând să aducă caii înapoi. După cinci zile de mers am ajuns la ţărm. De aici spre vest şi ajunserăm la golful ascuns unde spre bucuria lui Mr. Cook era schoonerul său furat. Revederea dintre Căpitan şi echipajul său a fost emoţionantă. Aflarăm că toţi crezuseră în moartea căpitanului lor şi că veniseră aici doar să-l caute.

Weliworth le spusese să-i aştepte în acest golf.

Cu vasul plecarăm înapoi la Tobo, unde sosirea noastră a făcut o mare bucurie echipajului nostru. Cele patrusprezece zile erau pe terminate şi căpitanul Hoffman ar fi predat scrisoarea lui Marian comisarului de poliţie.

Astfel puturăm să-i redăm tatălui fericit fiica. El făcu un proces verbal al întâmplărilor noastre, regretând doar că Mr. Falk nu a putut fi spânzurat.

Cum Mr. Cook făcea avansuri intense tinerei femei am mai trăit o a doua aventură, pe care o voi prezenta în volumul următor. Atunci voi spune şi cine era tânără femeie pe care am găsit-o în junglă».

Sfârşitul volumului: **LUMINĂ TREMURĂTOARE.**

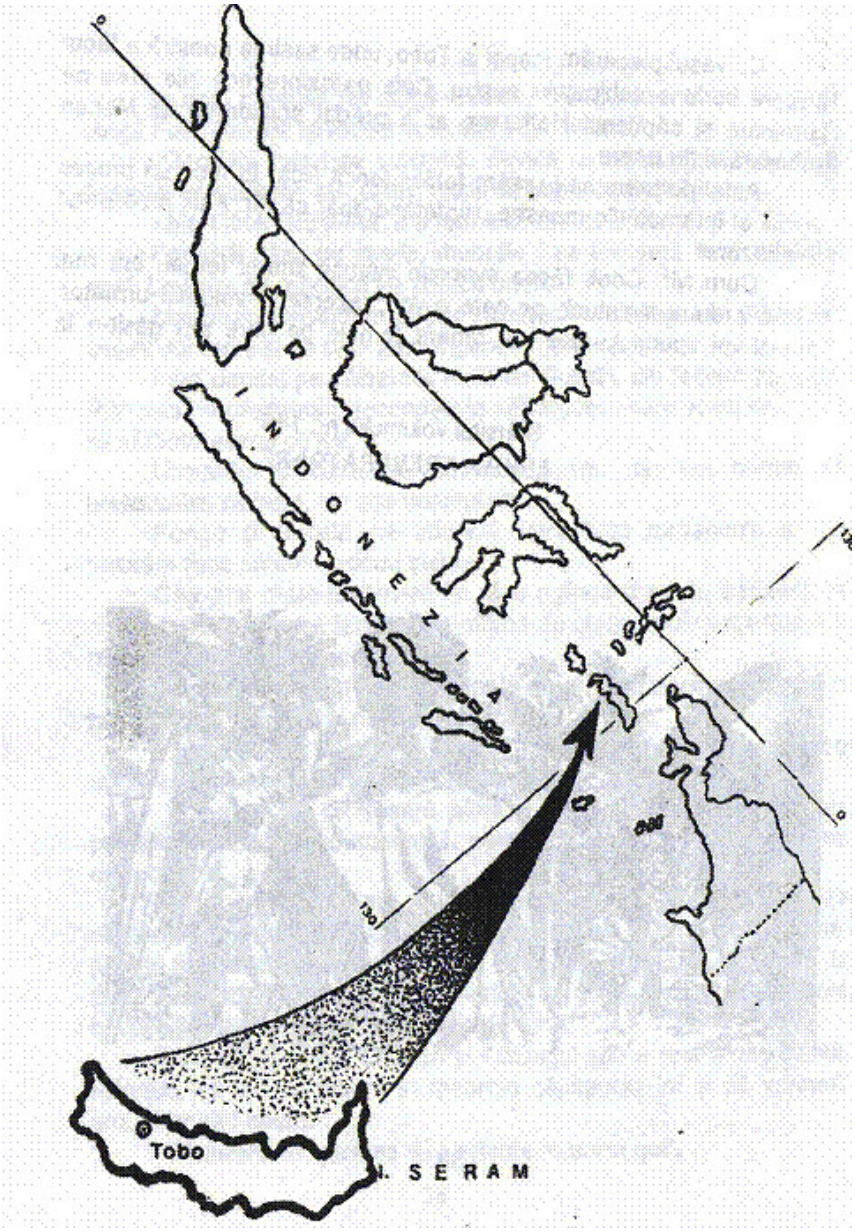
INDONESIA
Tobo
I. SERAM

În numărul următor:

RUINA MISTERIOASĂ.

In Numărul următor:

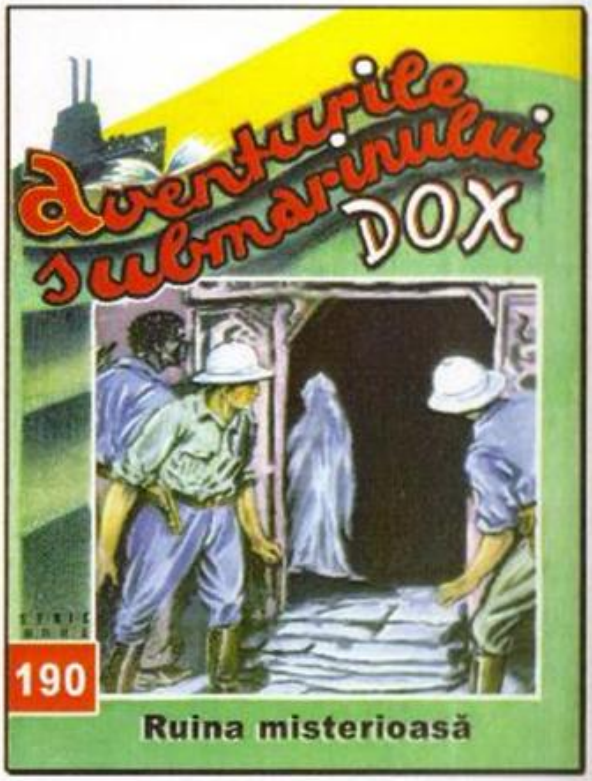

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro